

Gidersen Veda Etme

*Bakışından anlarsın,
tüm hikâyem böyledir...*

ROMAN

AHMED
GÜNBAŞI
YILDIZ

GİDERSEN VEDA ETME

Ahmed Günbay Yıldız

Roman

TİMAŞ YAYINLARI | 4003
Edebiyat Kitaplığı - Roman | 202

YAYIN YÖNETMENİ

İhsan Sönmez

EDİTÖR

Ayşe Tuba Ayman

DÜZELTİ

Mücellâ Ezgin

KAPAK TASARIMI

Ravza Kızıltuğ

1. BASKI

Mart 2016, İstanbul

2. BASKI

Haziran 2020, İstanbul

ISBN

ISBN: 978-605-08-2225-0
9 786050 822250

TİMAŞ YAYINLARI

Cağaloğlu, Alemdar Mahallesi,
Alayköşkü Caddesi, No: 5, Fatih/İstanbul
Telefon: (0212) 511 24 24

timas.com.tr

timas@timas.com.tr

   timasyayingrubu

Kültür Bakanlığı Yayıncılık

Sertifika No: 45587

BASKI VE CİLT

Altın Kitaplar Yayınevi Matbaası
Göztepe Mah. Kazım Karabekir Cad. No:32
Mahmutbey - Bağcılar/ İstanbul
Telefon: (0212) 446 38 88
Matbaa Sertifika No: 44011

YAYIN HAKLARI

© Eserin her hakkı anlaşmalı olarak
Timaş Basım Ticaret ve Sanayi Anonim Şirketi'ne aittir.
İzinsiz yayınlanamaz. Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir.

Gidersen Veda Etme

“Afrika’da her sabah bir ceylan uyanır. En hızlı aslandan daha fazla koşması gerektiğini, yoksa öleceğini bilir. Afrika da her sabah bir aslan uyanır. En yavaş ceylandan daha hızlı koşması gerektiğini, yoksa aç kalıp öleceğini bilir. Aslan ya da ceylan olmanızın bir önemi yoktur, yeter ki her güneş üzerinize doğduğunda koşmak zorunda olduğunuzu bilin.”

Etrafı sanatsal zenginliklerle doluydu villanın. El hüneri muhteşem duvarların çevrelediği bahçe gizemli bir tablo gibiydi. Taze bir baharın cömertçe açan çiçekleriyle, tekmil meyve ağaçlarının renk cümbüşüyle donanmıştı her yer. Ağaçların dallarında gülümseyen tomurcuklar, toprağın bağrından rengârenk fışkıran çiçekler ve tabiatın neşesi hâkimdi bahçenin her noktasına.

Mevsim bahardı takvim yapraklarında ve aylardan nisan.

Bahçenin bütün manzarasına nispetle sanatın ihtişamını tamamlayan görkemli bir görüntü sunuyordu villa.

Bu istisnai mekânın sakinlerinin hayat hikâyeleri de bahçe kadar ilginç ve sıra dışıydı. Baba ve oğlunun hazin

öyküsüne tanıklık eden bu efsane bahçe ve villa, çok hüznü olayların da yaşandığı yerdı aynı zamanda.

Ömer Faruk Hukuk Fakültesi son sınıfta okuyan, görme engelli bir gençti. Babası Selim ise Ömer Faruk'un mutluluğu için hayatını adayan fedakâr bir adam.

Eşi hayatlarından uzaklaştırıldığından beri Selim'in kız kardeşine, Derya'ya emanetti evin idaresi. Onun idaresinde villa sakinlerinin hizmetini ve bahçe bakım işlerini gören karı koca, sabah erkenden gelir, akşam dönerlerdi evlerine.

Selim hiçbir maddi sıkıntısı olmayan ailenin lideriydi. Ömer Faruk, beş yaşından beri dünyaya gözleri kapalı bir hüznün abidesiydi babasının düşüncesinde. Bahadır ve babasına bağımlı yaşayan, henüz yirmi ikisinde bir Hukuk öğrencisi.

Öz oğlu kadar değer verdiği, Ömer Faruk ile aynı yaşta ve aynı üniversitenin aynı bölümünde okuyan Bahadır Çağlayan, adeta aileden biri olmuştu. O gözleri kadar koruyacakları bir emanetti de bu aileye. Ömer Faruk'un eli ayağı gözü ve kulağıydı o.

İçlerinde en hazin hikâyenin, Ömer Faruk'un hikâyesi olduğu düşünülürdü ancak, Selim yeryüzünün en kem talihli adamının kendisi olduğunda kararlıydı. Ömründe huzur bulamamış, hayat ona gülmeyi bile unutturalı çok olmuştu.

“Vicdanımı hançerleyen duyguların vurgunu, içimde hiç sönmeden yanan kor alevlerin ocağı var,” derdi, değışmez ezberiydi bu.

Hava ruhu okşayan ılık deminde olduğunda balkondaki yerini alır, dertlendikçe sayfalarına efkârını dökerdi. Bu

sebeptendir ki ajandası ve kalemi balkondaki masasının üzerinde dururdu her zaman.

Hafıza emanet kasası değildi Selim'e göre. Değişik bir hissiyatın kuşatmasındaydı duyguları son günlerde. Atmış yaşına merdiven dayamıştı. Doktor, hayatın kaçınılmaz gerçeğini fısıldamıştı kulaklarına birkaç gün önce: Vakit yakındı. Önce saatine baktı, sonra duvarların ötesine, ufka.

Selim'in korkusu, hayatla vedalaşmak değil, vicdanında yük olan, canından çok önemseddiği Ömer Faruk'un kendi desteğinden mahrum kalmasıydı. Bu yüzden doktorun kulağına fısıldadığı gerçeği hatırladıkça kaygıları büyüyor, gözleri dolu dolu oluyordu.

Ömer Faruk görme engelliydi, bunun sebebiyse adını anmak bile istemediği o kadın ve kendisiydi.

Yıllardır affedememişti kendini. "Ben senin kara gözlerine vurgunum," dediği Ömer Faruk'un dünyası kararlı tam on yedi yıl olmuştu.

Doktorlar on sekizinden sonra yapılan bir ameliyat ümit verici olabilir demişlerdi Selim'e. İkna edememişti Ömer Faruk'u ne yaptıysa.

"Ben bu karanlığa alıştım," diyordu Ömer Faruk, "olur ya ümidin müjdesini vermezse neşter, hayatım daha büyük bir karanlığa gömülebilir."

Bütün yakarışlarının sonunda üniversite bitince ameliyat olacağına söz vermişti babasına.

"Yeniden hayata başlamak," diyordu Ömer Faruk gözlerinin açılış umuduna. "Harfleri tanımak, dünyayı sizin gördüğünüz gibi görüp tanımak güzel şey; ancak umut dallarına uzanır da tutunamazsam, yeniden kahrolurum."

Başka bir bahara kalmıştı Selim'in hayalleri. Ömer Faruk'un gözleri açılınca, onu aydınlığı elinden alan mekâna götürecekti, hayat hikâyesini ta başından sonuna kadar orada anlatacaktı.

Ancak doktor hayallerine gölge düşürmüştü son ziyaretinde:

"Tıp dilinde üç, bilemedin dört aylık bir ömrünün olduğunu bilerek yaşa!" demişti Selim'e.

Ciğerlerine zıpkın yemiş balık gibi deryası başına göçmüştü, denizin en azgın dalgalarına kaptırmıştı duygularını.

Villanın balkonundan etrafı seyrediyor ve yazıyordu fırsat buldukça, önünde bekleyen ajandanın sayfalarına.

En cılız kıpırdanışların beyninde velvele kopardığı bir anı yaşıyordu Selim. Kalem titrek ve tedirgin parmaklarının arasında yürümeye çalışırken, maziden duygu sağanaklarını yağdırıyordu sayfalara.

Kalem bir an sayfada çakılıp kalmıştı. Vicdanındaki azap bütün azametiyle kanıyor, kapanmayan yaralarını hoyratça dağlıyordu. Bahar yağmuru misali sağanaklar dökülmeye başlamıştı kirpiklerinden. Daha iki gün öncesinden sahneleri vardı gözlerinin önünde.

Ömer Faruk'u düşlüyordu Selim. İçinde bulunduğu çaresizliğin sırrını vermemişti kimseye.

Hayata erken bir vedanın kuşkusu ve buhranlarını yaşıyordu günlerdir.

Ömer Faruk'un hayatta tek başına bırakmanın, ondan ayrılmanın hüznü vardı yüreğinde.

Bir gün birileri ona okur umuduyla her gün bir şeyler yazıyordu onun için. Keder çözülmez düğümler atıyordu kalbine, efkârın gölgesi düşüyordu gözlerine.

Tek tarafı değildi hüznü. Birbirine yürekten bağlı gönüllerin duygu dünyalarında aynı kuşkların alışverişı vardı hayli zamandır. Bir şeylerin eksikliği vardı Ömer'in dünyasında, açık edememişti günlerdir.

Halasının sessini duyup ona seslenmişti üniversiteden döner dönmez:

“Hala beni babama götürür müsün?”

Meraklanmişti Derya. Bahadır villanın bahçe kenarındaki küçük şirin müstemilatında kalıyordu. Üzerini değiştirip gelirdi biraz sonra.

Derya elinden tutmuştu yeğenin. Hayatından uzak olan annesinin yokluğunu yaşatmamaya çalışan müşfik bir kadını Derya. Küçüklüğünden yaşından beri emeği vardı üzerinde Ömer'in.

Yüzüne baktı; delikanlının keyfi yoktu, çehresindeki çizgiler gam notalıydı:

“Bir şeye mi canın sıkıldı senin?”

“Yok hala. İçimde babama bir özlem var günlerdir. Uzağında olduğum zaman afakanlar basıyor düşüncelerimi. Sesini duyup yüzüne dokunduğumda geçer derdim, meraklanma.”

Teras katın balkonuna açılan kapı aralandığında kalem sayfanın üzerine çakılıp kalmıştı işte.

Beyninde velvele koparan ayak seslerine döndüğünde önce yüreğini hoplatan bir uyanış hemen peşinden ruhunu serinleten bir manzarayla karşılaşmanın buruk tebessümü belirmişti Selim'in dudaklarında.

“Can parem,” dediği oğlu karşısındaydı. Onu görünce elindeki kalemi bırakmış, gönül öykülerini umutlandırıcı bir hayranlıkla seyre koyulmuştu. Sabah okuluna uğurlarken

kendi elleriyle giydirdiği beyaz gömlekle siyah takım hâlâ üzerindeydi. Hiç çıkarmadığı renkli cam, siyah çerçevesi, altın yıldızlı gözlüğü ünlü bir markaya aitti.

Siyah dalgalı kâküllerinin gözlüğün üstüne tel tel döküldüğünün farkında değildi Ömer Faruk.

Biraz zorlanarak ayağa kalktı. Oğlunu özlem ve hasret dolu bakışlarla inceledikten sonra ve masanın yanındaki sandalyeye oturmasına yardım edip kız kardeşine sessizce gidebilirsin işaretini vermişti.

Oğlunun dünyasını karartan adamdı. Kendisini suçluyordu ona baktıkça. Ne kendisini ne de boşadığı eşini affedebiliyordu.

Ömer Faruk'un gözlüğünü çıkarıp masaya bıraktı ve derin bir seyir başlattı karanlığa mahkûm gözbebeklerinde.

Ezberindeki şiir gibiydi evladı babası için. İçli bir sesle hatırlar sorarken sesi ağlamaya çok yakındı. Parmaklarıyla gözlerinin önüne düşen saçlarını okşayarak düzeltmeye çalışırken yürekten gelen bir sesle sordu:

“O siyah, dünyaya küsen gözlerinde hüznün derinlikleri var yine can param. Bir sıkıntın mı var senin bu günlerde? Söyle kurban olduğum. Senin kederine dayanır mı babanın yüreği?”

Babasının titreyen sesine dikkat kesilmişti Ömer Faruk. Efkâr sarmalındaydı duyguları. Onun da gözlerinin bentleri yıkılmıştı babasının efkârlı sesinin etkisiyle.

Titreyen parmaklar uzandı siyah gözlere ve şefkat peçetesiyle sildi oğlunun gözlerindeki yaşları:

“Sende sebebini bilmediğim bir değişiklik var bu akşam, anlatmak ister misin babana? Sabah uğurlarken farkına vardım, ama sormadım can param.”

Ömer el yordamıyla buldu babasının gözlerini. Parmakları gözyaşlarına dokunduğunda kederi daha da çoğalmıştı:

“Sen neden ağlıyorsun baba?”

Derin bir ah vardı dudaklarında babanın:

“Sen efkârını kirpiklerine tespîh taneleri gibi dizersin de karşılıksız kalır mı bu yürek can parem. Bir sevdaya mı tutsak gönlün, uzanamadığın dallar mı var hayallerini çöleştiren? Söyle ki ulaşamadığın umutlarına barış müjdecisi zeytin dalların ben olayım.”

İçli bir tebessümle kıpırdadı dudakları Ömer Faruk’un:

“Senden başka bir sevdası olmadı duygularımın. Allah’a kul, sana evlat olabilme arzusundan başka hayalim yok benim. Bir yüzü tek mil güzellikleriyle görüp tanımayan gönül sevdaya düşer mi baba? Karanlık dünyanın insanları sese ve onun hassasiyetine gönül verir, sizin dediğiniz gibi fiziksel güzelliklere değil.”

“O sesin sahibi de mi çıkmadı karşına?”

“Dünyam sınırlı benim, aşka zaman yok hayatımda babacığım. Bahadır, sen, halam, bahçede ve ev hizmetlerinde çalışan karı koca, en yakınlarımız bu kadar işte.”

“O zaman bana seni hüznülendiren, bilmediğim o sebebi anlat ki rahatlayım biraz.”

Dikkatle incelemeyen anlamazdı Ömer’in kör olduğunu. Görüp bir daha bakmayana ender rastlanırdı. Allah’ın fiziksel bütün güzellikleri sunduğu insanlardan biriydi Ömer Faruk. Sadece göremiyordu.

Okulunda görme engelli olduğunu anlayan kız arkadaşlarının kendisinden uzak durması onu üzen bir hadise değildi, kendi ilkeleri vardı onun da hayatta.

Babası vardı en yakınında, sonra halası ve Bahadır. Gönül hikâyelerine geçit vermeyen duvarlar örmüştü düşüncele-
rinde.

Ya bir gün kendini anladığına inandığı birisi çıkarsa karşısına!.. Kenarda beklettiği bir umudun hayaliydi bu.

Selim'i meraklandırmıştı Ömer:

“Gücenmem sana, gönül koymam,’ dersin anlatırım,”
diye başlamıştı sözlerine:

“Neden kızayım sana can param. Ne anlattırsan kabulüm.”

“Adını seslendirdiğim isim seni üzer diye kaygılanıyorum
babacığım.”

“Çekinme her neyse kabulüm.”

Elem yüklüdü sesi Ömer'in. Derinden, kahırlı bir ne-
feslenişin ardından hüzne tutsak bir ifadeyle özetlemeye
çalıştı içinde bulunduğu durumu:

“Bir rüyanın etkisinden kurtulamadım sabahtan beri
baba.”

“Anlat o zaman.”

“Bir kadın geldi rüyama. ‘Seni çok özledim,’ dedi bana.”

Selim'in yüzü dehşet çizgileriyle dolmuştu:

“Kimmiş bakıyım, seni çok özlediğini söyleyen o kadın?”

“Annemmiş. Dünyamı bu karanlığa hazırlayan, kalbimde
nefretimden başka yeri olmayan o kadının söyledikleri çok
etkiledi beni babacığım. ‘Bundan sonra beraberiz,’ dedi
bana. ‘Baban çok uzaklara gidecek,’ dedi. Sen beni bırakıp
da gider misin hiç baba! Rüya işte.”

Gözlerinden boşalan sağanaklarla sonunda hıçkırıklara
dönüştü efkâr.

Selim dişlerini kıyasıya sıkmişti ağlamamak için, başaramamıştı ne yaptıysa. Önce gözyaşlarını sildi Ömer'in, acı acı yutkundu güç kazanmak için ve biraz bekleyip yutkunmaya çalıştı. Biraz rahatladıktan sonra, duygusallığı atlatamamış olsa da konuştu:

“Aldırma can param, rüyalar hayatımızın renkleri. Belli ki moralini bozmuş ‘Annemim,’ diyen o kadın. Ben sana her zaman karşına çıkabilecek bütün olumsuzluklar için dirençli olmalısın, demez miyim? Aşırı duygusallıkların direnci zayıflatan etkenler olduğunu söylemez miyim hayat gülüm?”

Güçlü duyguların kuşatmasındaydı baba oğul. Selim, titrek dokunuşlarla gözlerini yeniden sildi Ömer'in:

“Sen, beni hayata bağlayan en önemli sebebimsin can param. Baba oğul karşılıklı oturup ağlarsak gülerler bize. Hayat, sabır ve direnişin yeri. İsyansız gönüllerdir itaati sadakat bilen. Rabbine sığınan yürekler kazanır sınavı, bilmez misin sen bunu?”

Ne yapsa hıçkırıklarını durduramıyordu Ömer:

“Baba sen benim hayatta en büyük korkumun ne olduğunu sormadın şimdiye kadar!”

İçinde fırtınalar kopan Selim, saçlarını okşayıp alnına şefkatli bir öpücük kondurdu. Kirpiklerine dizilen yaşlar, Ömer'in alnını ıslatıyordu

“Sen yine ağlıyorsun baba!”

“Duygulandırdın beni çocuk. İnsanım, benim de bir kalbimin olduğunu unutuyorsun.”

“Kusura bakma baba, değişik ruh iklimindeyim ben bugün.”

“Bırak şimdi o hassasiyeti de söyle bakalım, neymiş o sözünü ettiğin korkun?”

“Sırtımı yasladığım en sağlam, en vefalı dağsın sen hayatımın. Hani hikâyelerde o kaydığı söylenen yıldızlar gibi akıp gidersen hayatımdan, ben senin yokluğuna dayanamam baba.”

Selim garipseyerek inceledi Ömer’i ve merakla sordu:

“Nereden çıktı şimdi bu?”

“Ben sana dair her şeyi bilmeliyim baba. Halam çok hasta olduğunu ve herkesten sakladığını söyledi bana.”

Kahır vardı nefesinde:

“Bak sen şu halanın abartısına.”

Selim, sinesini oyan, beyninde darbeli izler bırakan bir acıyla kıvrandı; doktorun sözleri tırmaladı kulaklarını:

“Üç, bilemedin dört aylık bir ömrün var tıp dilinde. Ötesini bizleri Yaratan bilir Selim. Ona göre yaşamaya çalış kalan ömrünü.”

Selim metanetle devam etti:

“Doktora gittiğim doğru. Yaşlandıkça sıhhatimize dikkat edebilmemizin gereğiydi doktor ziyaretimin sebebi. Korkacak bir şey yok can parem, son nefesini Allah bilir insanların. Sen yoksa başka şeyler mi düşünüyorsun?”

Ömer’e dikkatle baktı ve sitemkâr konuştu sözü orasında noktalamak için:

“Sana ben böyle mi öğrettim evlat? Ağaca dayanma kurur, insana güvenme ölür, demezler mi? Kul Allah’a sığınmalı her şeyden önce. Bütün çaresizliklerin çaresi ondadır. Hem gün gelir ayrılıklar da olur. Sen hukuk okuyorsun, ilahî senaryonun oyuncularınız hayat sahnesinde. Herkes

kendi seçtiği rolü oynayacak, şimdi unut bunları da başka şeyler konuşalım. Daha üzerini bile değişmemişsin.”

“Sensiz hayat bana ızdırap olur babacığım, korkuyorum sensizlikten.”

“Unut şimdi bunları. Bak üç aylık bir zamanın var üniversitenin bitimine. Babana verdiğin sözde duracaksın ve bu adam dünya gözüyle senin gözlerinin hayata açıldığını görecek. Doktor ‘Yüzde kırk ihtimal var,’ dedi, ama gönülüm ‘Yüzde yüz ihtimal,’ der durur. Duam odur âlemlerin Rabbi’ne. Umutlara sarılacaksın, baban gibi kâbuslara değil. Şimdi gidip üzerini deyiş, Bahadır seni bekliyor bahçede.”

“Hayır baba. Beni hemen başından savmaya kalkışma. Gönül dünyam çok karışık bu akşam. Canım ne yemek istiyor ne üzerimi deyişmek. Hatta ne de yanından uzaklaşmak. Baba, bana o şehirden gelişimizin hikâyesini bir daha anlatır mısın? Hani, bölüp parçalamadan baba. Sen daha on iki yaşındayken o korkunç uçurumlardan farksız olan çay bahçesinde beline doladığın ipin ucunu çözen kadını anlatırdın ya! İpi ağaca bağlamış diğerk ucunu da ayakların kaydığında yardan yuvarlanmamak için beline bağlamıştın. Çay toplamaya daldığında analığım dediğin kadın ağaca bağladığın ipi çözdüğünde çay öbeğinin köküne tutunmanı ve dedemin seni kurtarmasını yeniden anlat bana. Ta başına dön o hayatın ve kesintisiz anlat bana bugün.”

Babasının nasıl acılar içinde kıvrandığının farkında bile değildi Ömer. Selim acı yutkunuşlarla dişlerini sıkarak susturdu hiçkırıklarını.

Ömer, farkına varmadan babasından istediği öykünün anlatıcısı olmuştu. Kendini kaptırmış, babasının hayat hikâyesini, ezberinde ne varsa içli bir sesle dillendiriyordu:

“Yıllar sonra zengin bir iş adamı olarak dönüyorsun memleketine ve Ayder Yaylası’nın zirvesinde kiraladığın ahşap bir odada soğutuyorsun ya hasretini. Halamı tesadüfler orada çıkarıyor karşına. Bir çadırda çay demleyen genç kadına soruyorsun kimlerden olduğunu ve aldığı cevaba inanamıyorsun. Onun üvey kız kardeşin olduğunu anladığında gözyaşlarına boğuluyorsun.

Halam sana canı gönülden sarılıyor. Babanın öldüğünü, ağabeyiyle annesinin çetin bir hayat sürdüklerini, kendisinin hâlden anlamaz biriyle evli olduğunu anlattığında sır veriyorsun ona; ‘Ben senin hikâyenin bir parçasıyım, ağabeyinim,’ diyorsun. Sonra senin yalnız olduğunu öğrenince, hasretini çektiğin o diyardan biriyle evlenip evlenemeyeceğini sorduğunda, ‘Ahlakı düzgün, kurulacak yuvaya yakışan biri varsa neden olmasın,’ diyorsun ve halam sizi tanıştırıyor, o kadınla evleniyorsun: ‘Hayatımın kem talihi,’ dediğin kadınla böyle kesişiyor yollarınız. ‘Can param’ dediğin oğlun dünyaya geliyor. Sonra tam anlatamadığın bir ziyarete, senden habersiz gittiğini duyup peşine düşecekken benim evde yalnız olduğumu bile unutturuyor öfken sana. Arabana atlıyorsun hemen. Oturduğunuz evin önünden o daracık yolu dönebilmek için geri vitesle takıp gaza bastığında, benim evden çıkıp arabanın arkasına geçtiğimi bilmeden hareket ettiğinde aracın altından gelen acı bir çığlıkla basıyorsun frene. O sesin şokuyla arabadan inip bakıyorsun: Tekerleğin altındayım.

Benim dünyamı karartan tarihi atıyorsun hayat hikâyesi kaydettiğin defterine. Yuvanın bozulduğu o talihsiz günü hastanede geçiriyoruz birlikte ve ben gözlerimi kaybediyorum. O kadın döndüğünde evde bulamıyor bizi. ‘Yüreğimden ateşini hiç söndüremedim,’ dediğin azap yükleniyor vicdanına. Ben beş yaşındaymışım o zaman. Öyle anlatı-

yorsun her defasında. Tekerlerin altında kalınca başıma aldığı darbeyle kararıyor dünyam; insanları, tabiatı, güneşi, yıldızları ve renkleri bir daha göremiyorum o talihsiz hadiseden sonra dünya gözüyle.”

Sessizliğe bürünmüştü Selim. Ömer rüzgârına kapıldığı duygusallıkla babasından dinlediği ezberi coşku ve hassasiyetle naklederken aniden duraklayıp hayretini ekliyordu sözlerinin peşine:

“Hay Allah! Senden anlatmanı isterken. Babacığım kusura bakma kaptırmışım kendimi. Eksik kalanları da sen anlatır mısın?”

“Sen her şeyi anlattın, yetmez mi?”

“O zaman daha sonrasını anlat babacığım. Hani o kadının yıllar sonra adresimizi bulup halamın ayrıldığı eşi olan ağabeyiyle gelmiş, “Tazminatımı ve mihrimi isterim,” demiş, daha sonra da yaşlı bir adamla evlenmiş. Ağabeyiyle geldiklerinde silahın namlusunu dayamışsın. Dayım demek istemediğim o adamın ve istedikleri parayı önlerine fırlatırken sahi ne demiştin onlara baba?”

Ben o sözleri hafızamda silinmezlere kazıdım. Her gün birkaç defa tekrarlarım o mısraları. Sesin yankılanır o anı düşündükçe kulaklarımda ve kinim bin kat daha çoğalır o kadınla ağabeyine.”

Selim’in sesi titriyordu, ama kırmayacaktı Ömer’i anlaşılan:

“O mısralar ünlü bir şairin şiirinden alıntıydı. Benim için en vurucu ve rahatlatıcı sözler olarak seçmişti onları hafızam. İstedikleri parayı önlerine atıp onları uğurlarken ihtiyaç duymuştum buna.”

“Babacığım. O yere attığın paraları alan, kızdığımız kadın mıydı ağabeyi mi?”

“Ağabeyiydi.”

“O mısraları bir daha tekrarlar mısın?”

“Dönüşü olmayan gidişin olsun.”

Kapımda dilenmiş son işin olsun.”

“Geldiler mi ondan sonra hiç?”

“Yeminim vardı, bir daha yakınıımızdan geçerlerse vuracaktım ikisini de.”

“Korktular ve gelemediler demek sonra?”

“Bugüne kadar evet. Geldilerse de ben göremedim. Bırak şimdi sen o kederli meseleleri de geleceğe dair umutlarımızdan konuşalım biraz. Babanın hayattaki en büyük arzusunun ne olduğunu biliyor musun ?”

“Nedir baba?”

“O kararmasına sebep olduğum gözlerinin yeniden dünyaya açılması. Neleri feda etmezdi baban onlar için bilemezsin.”

“Babam, bin çift göz feda olsun senin için. Ben alıştım bu hayata, kahır lanma. Diploma merasiminin ardından söz verdim sana ameliyat için, unuttun mu? Açılrsa da olur, açılmasa da sen üzülme yeter ki.”

Kahır doluydu Selim:

“Ah, o annen yok mu?.. Yüreğimde sevdasıyla barınan kadının, kutsal yuvamızı bozacak davranışını hazmedemedim; onun sonucu bu yaşadıklarımız.”

“Ne yapmıştı baba?”

“Cezaevindeki bir mahkûmu ziyaret etmişti, senin evde yalnız olduğunu bile bana unutturan buydu can parem, daha ne olsun.”

“Ya öteki arzun, o neydi baba?”

“Diplomanı aldığım gün yanında bulunmak, seninle mutluluğunu paylaşmak.”

Bazen bahçenin çekiciliğine kaptırırdı kendisini ve bazen içinde büyüyen kuşkuların vehmine kapılıp duvarların ötesinde bekletirdi elemli bakışlarını.

Villanın teras katını süsleyen ahşap dekorlarla bezeli balkonunda oturmuş, bahçeyi seyrediyordu yine.

Ömer ile Bahadır'ın eve gelme vakitleriydi.

Son günlerde bir veda heyecanı vardı yüreğinde.

Ömer'i ve onun geleceğini düşünüyordu. Kalemin yine çakılıp kaldığını hissettiğinde, az önceki hayallerine nokta koyup nerede kaldığını yokladı sayfadaki satırlardan.

Ömer ile iki gün önceki sohbeti düşmüştü gözlerinin önüne. Yarıda bıraktığı hayallerine dönüp yeniden hülyalarının notunu düşmeye başladı sayfalara. Sila hasretiydi içini yakan, memleketini düşlüyordu yine satırlarında.

Hazin bir görüntüdeydi bugün bahçe. Hüzne tutsak manzara, ağıtı andıran bir kederle yüklüdü.

Efsane bir hava vardı her şeye rağmen. Gökyüzü kuşatıcı ve şiirsel bir güzelliğe sahipti. Güneş ne yakıp terletiyor ne de üşütüyordu; ılık ve şefkatliydi. Güneşin tam cepheden yaldızladığı, şefkatli bir ana eli gibi cömertçe yüzünü yelpazeleyip okşayan, bahtına gülümseyen bir iklim.

Bahar aylarında seyircisinin gözlerini kamaştıran manzara, bugün onun için kederli ve hazindi. Selim duygularının güdümünde sağır, kör ve satırların dışında kalan hayata duyarsızdı. Elem doluydu. Yüzünde kederin derinleşen izleri vardı.

“Ruhum cenderede can çekişmekte.” diye başlamıştı satırlarına.

“Ah dolunaylı gecelerin mahmur yüzlü yıldızları, bir mucize olsa da tutunabilsem o efkâr yeleli, yakut pırıltılar yansıtan dağınık saçlarınızdan.

Her şeye rağmen yeni, berrak ve asude bir dünya kura bilsem, bütün hoyratlıklardan, olumsuzluklardan uzakta.”

Öylesine gömülmüştü ki Selim iç dünyasına, dışarıda nelerin olup bittiğinden habersizdi.

Evin hizmetlisi olan karı kocanın, işlerini bitirip izin istediği Derya, Ömer ile Bahadır'ı karşılamak için bahçeye inmişti.

Saatine baktı, izin isteyen çalışanları uğurladı. Yeğenini karşılamak için bahçede zaman eritirken duvarların ötesinde bekleyen tesettürlü bir kadın çekmişti dikkatini. Israrlı bir bakış bıraktı bahçe duvarlarının ötesinde, bozuk bir asapla yokladı villanın balkonunu. Ağabeyi dünyadan habersiz bir şekilde, durmaksızın yazıyordu.

Telaşlı bir tedirginliği vardı Derya'nın. İstem dışı adımlarla yürüdü bahçe kapısına. Kaçamak bakışlarla sık sık balkondaki ağabeyini yokluyor, huzursuz adımlarla çıktığı bahçe kapısından duvarın gölgesine saklanmış gibi duran kadına bozuk bir asapla yaklaşıyordu.

Kimseler yoktu dışarıda, Derya'nın öfkesini çoğaltarak aralarındaki mesafeyi kapatmak istediği kadından başka.

Siyah zemin üzerine krem puantiyeli bir başörtüsü ve gri renkli bir pardösü vardı üzerinde. Kırk beş yaşlarında, yılların güzelliğinden çok şey çalamadığı bir görüntüsü vardı kadının.

Derya'nın karşısındaki telaşına karşın onu hiç umursamaması ve soğukkanlılığını yitirmemesi dikkat çekiciydi. Sitemli bakışlarla karşılanan Derya soluk soluğaydı; öfkeyle karşısına dikildiği kadının istifini bozmadan gözlerinin içine baka baka beklemesi, gerginliğini daha da artırmıştı. Villanın balkonunu kaçamak bakışlarla yokladıktan sonra sert bir el hareketiyle kadının kolundan yakalayıp onu duvarın dibine çekişi görülmeye değerdi. Kadın bozmamıştı duruşunu. Sakin ve bir o kadar da sitemkârdı Derya'ya bakarken.

“Sen eceline mi susadın kadın? Ne işin var buralarda senin, söyler misin?”

Derin, içli bir soluklanışı vardı kadının, yürek dağlayan sağanaklar asılmıştı kirpiklerine kahrından:

“Artık sabrım kalmadı. Oğlumun karşısına çıkıp gerçekleri ona anlatmanın tam zamanı diye düşündüm. Daha fazla uzak tutamazsınız oğlumu benden.”

Derya, kadının koluna canını yakarcasına, sıkıca yapışmıştı:

“Hangi gerçeklerden söz ediyorsun sen?”

“Bir türlü anlamak istemediğiniz gerçeklerden diyelim istersen.”

“Git buradan. Az sonra Ömer burada olur. Ağabeyim buraya geldiğini fark ederse yemini var affetmez, elini kana bular, bilmiyor musun?”

“Korkmuyorum! Gelsin ne istiyorsa onu yapsın. Hem sen var ya, benim hayatımı mahfeden kadınsın. Bu kadar zalim olamazsın abla.”

“Kötü mü ettik? Hayal bile edemediğin bir hayata kavuşmuşsun sayemde.”

“Öz ağabeyimle sen ‘Yirmi yaş büyük birine var,’ dediniz, vardım. İffetimle namusumla kurduğum yuvaya sahip çıktım. Sonunda sormadan, dinlemeden namusuma leke düşüren duyarsızlıkla, sebebini bile anlamadan kapıya koydunuz beni. Sen, ikinci evliliği var diye ağabeyimden ayrıldın, sonra da bana atılan iftiraya taraf oldun. Abla dediğim sen bile sorup dinlemedin işin gerçeğini benden.

Ben ki, ‘Senin için işlediğim bir suçun mahkûmuyum,’ diyen, nişan yüzüğünü o cezaevindeyken yüzüne attırdığınız adamdan helallik almak için annesiyle beraber gitmiştim ziyaretine.

‘Canımı senin için feda edişimi başına kakmak için değil bu sitemlerim,’ dedi bana; ‘Sanma ki cezaevinin duvarlarını üzerime ören, yaşadığım bu hayattır beni kahreden. Beni bir gün sana getirecek günlerin umudu vardı içimde. Şimdi söndürdüğün vuslat umudunun mahkûmuyum.

Günler asır oldu vefasızlık haberini aldığım günden beri, hayallerimi tükettin, yalnızlığımın zindanındayım, rahat mısın? Herkes kendisine yakışanı yaşar ve yaşatırmış, ben de umutlarımı söndüren bir vefasızın yakıştırdığı hayatın sürgünlerini yaşıyorum bu zindanlarda.

Biter ömrü olan için bu günler. Bir gün karşı karşıya gelirse bir kaldırımda, hangi yüzle bakacaksın gözlerime, meraktayım.’ diyen adamdan helallik aldım. Doğru değildi evli bir kadın için, ama ben bunu yaptım günahsa da abla. Yuvamı yıktınız, sorup dinlemeden iftira ettiniz. Utançlı bir